

ΡΟΜΗΣ

ΗΜΕΡΙΑΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΠΡΑΞΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τρισσοστών και πρώτων άπαριθμούντες χρόνον
θραύομεν και πάλιν στήν γήν των Πικρθενώνων.

Ή στο χλιζα κι' ένιακόσα δεκαέξη
κονένας δέν γνωρίζαι τί θα τρέξη.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εδθείας πρόσμει.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α είναι μόνο.
Για τὰ ξένα όμως μέρη—δέ κ ι φ ρ ά γ κ α και 'σ τ ό χ έ ρ ι.

Εις γνώσιν φέρομεν παντός εμούσου τοσεληή
δτι παλούμεν σώματα « Ρομηού » άνελλιπή
μέ την άνάλογον τιμήν, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θα πληρώνη δι' αυτά ταχυδρομίων τέλη.

Ένά: Ήουλιού,
θερμότης ήλιου.

Χλιζα κι' ένενήντα και τρακόσα,
λέν πώς θα μάς δώσουνε και γράσα.

Φασουλής και Περικλέτος, ό καθένας νέτος σκέτος.

Α

Φ.—Βλέπεις αυτά τὰ μέρη;
Π.—Τὰ βλέπω, φουκαρά.
Φ.—Έδω μου λένε δάσος πώς ήταν μια φορά.

Μη χάσκης κι' άπορής...
έδω που λες χλωρίς
έδλάστανε πλουσία.

Πλήν ήλθε τρομαρός
ό δαίμων του πυρός
κι' έγίνγηκε θυσία.

Π.—Βλέπεις αυτά τὰ μέρη;
Τὰ βλέπω, χασομέρη,
Φ.—Ήσαν μια' μέρα δάσος εις δη την έντέλεια,
τ'ό λέγανε Τατόι, τ'ό λέγανε Δεκέλεια.
Μά τώρα, Περικέτο, βεβαίως θα διακρύσης...

δέν έμεινε κλαρί...
που σήμερα βλαστήσεις,
και που Νυμφών χοροί;

Έπάγηκαν κι' ένεινάς, δέν φαίνεται καμμιά
σ' αὐτήν την έρημιά.
Όδονηρώς άλγών
νά καίνονται τής ειδα
έν μέσω των φλογών
μαζι με την χλωριδα.

Που τώρα ξεφαντώματα
υπό πυκνά φυλλώματα
κι' Άμαρυλλίδων άσματα;

Τό πάν σιαά και χίμαιρα,
κι' άκούσο μόνον σήμερα
θηρίων ούριάσματα.

Για κούταξε τί φρίκη!...
καήκαν και λύκοι
σε τουτα τὰ ρημάδια.

Καήκαν πεταλοδες,
καήκαν άλεποδες,
και χοίροι και ζαρκάδια.

Που τώρα χρυσαλλίς
άπάνω σε λουλοδι;
που τώρ' Άμαρυλλίς
μέ λιγερν τραγοδι;

Δέν φαίνεται καμμι,
ρημάδι πέρα πέρα,
άμβροτος έρημιά,
καταστροφή και ξερα.

Με βουρλωμένα μάτια
στρέφω να δώ Παλάτια,
όπου γι' αυτά πολλάκις έκανα πατινάδες
μέσα σ' τής πρασινάδες.

Ἐδῶ Βασιλοπούλαις
σὲ χρόνια παρασμένα
ἐπλεκαν μὲ μυρτούλαις
στεφάνια ζηλειμένα.

Ἐδῶ μικραὶς ἠθοῦσαν
μ' ἄλοχρυσά μαλλιά,
καὶ γλυκοτραγουδοῦσαν
μὲ λιγερὴ λαλιά
τὴν πράσινη φωλιά
τοῦ τότε Βασιλεῖα.

Χαριτωμέναις κόραις
ἐμπρὸς μου λευκοφύραις
ὥσάν σκιαῖς περνᾶνε...
τί θέλουνε; ποιαῖς νᾶναι;

Τώρα τῆς ἀντικρίζω,
θαρρῶ πῶς τῆς γνωρίζω,
καὶ γνώριμη φωνὴ
βαθεῖα μὲ συγκινεῖ.

Θυμοῦμαι πῶς τῆς εἶδα
σ' ἐκείνην τὴν χλωρίδα
νὰ παίζουν κατὰ μένας.

Κι' ἔτρεχαν κοπελοῦδες
νὰ πιάνουν πεταλοῦδες
σὲ ζηλευτοὺς λεμιῶνας.

Μὲ πόνον θρηνηθῶ...
βλέπεις αὐτήν; εἶδῶ
τὴν ἔχουνε θαμμένα.

Κι' ἔκλαψε κόσμου ρίμα
ἐκείνην, ὅπου μνήμα
ἔρρηκε σὲ μέρη ξένα.

Β

Π. —

Πυρὰ τὸ πᾶν λυμᾶνεται,
πυρὰ λυσοῦ καὶ μαίνεται,
καὶ δαίμονες κοκκινωτοὶ
ἴστων χῶρον τὸν ἀνθοσκεπτή,
σὲ τοῦτο τὸ κρησφύγετον μιᾶς πρασίνης πλάσεως
νομίζεις πῶς ἀπέλυσαν τὰς φλόγας τῆς κολάσεως.

Ποῦ τῆς πρασινάδας τάπη;
κάθ' ἐνθόμησις ἀγάπης,
κάθ' ἐνθόμησις στοργῆς.

Ἔμεινε κηπὸς καὶ στάκτη
μὲς σ' αὐτὸν τὸν καταρράκτη
μᾶς πυριφλογὸς ὀργῆς.

Τί κακὸ καὶ τοῦτο πάλι
μὲς σ' τοῦ κόσμου τὴν μεγάλῃ
κι' ἀταλείωτη φωτιά.

Μὲ πολλοὺς μαζὶ καὶ χῶρια
μὲς σ' τὴν πλάσι τὴν πανόρηθα
ρίχων σπαραγμαῖς ματιᾶ.

Κότταξε, συνάδελφέ μου,
γύρω κάμινος πολέμου
καὶ πυρὰ παντοῦ τῆς γῆς.

Θέα καιομένου κόσμου,
κι' ἔξορκίζω μοναχὸς μου
δαίμονας πυριφλογεῖς.

Βλέπω στάκτη γῆς στακτιᾶς
καὶ θρηνῶ παθῆματα,
καὶ τῆς φοβερῆς φωτιᾶς
τὰ μοιραῖα θύματα.

Δὲν ἔμειναν φυλλώματα, δὲν ἔμειναν κλωνάρια,
φωτιᾶ νὰ φάη τὴν φωτιά, ποδιᾶς καλλιηκάρια,
κι' ἐκάρηκαν καρδιάς γι' αὐτὰ
κι' ἄκοιτος λυγμοὺς καὶ βογγητά.

Ἐκἀν κόσμος ραδινός...
εἶδῶ κι' ὁ τάφος ὁ κλεινός
τοῦ πρῶην Βασιλέως.

Ἵσος σ' τὸ τέλος εὐτυχῆς
εἶδε μεγάλῃς ἐποχῆς
τὴν δόξαν καὶ τὸ κλέος.

Αὐτὴν τὴν ξηρανθεῖσαν γῆν ὁ Βασιλεὺς ἐκεῖνος
χάρμα ματιῶν τὴν ἔκανε κι' Ἠλύσια μακάρων,
εἶδῶ μὲγάλωσε κι' ὁ γυιὸς, ὁ Ρήγγας Κωνσταντίνος,
ποῦ τόσας νίκας ἔδρεψε λαμπρὰς κατὰ βαρβάρων.

Ἵσως ἐρέμβαος κι' ὁ Στρατηλάτης
ὅπρὸ τὸ φύλλωμα πυκνῆς ἄλατης
νέων τροπαίων νέους καιροὺς.

Ἵσως καὶ μάχης νᾶκουσε κρότον
καὶ τῶν μαρτύρων τῶν ἀλυτρώτων
πόθους μεγάλους καὶ φλογεροὺς.

Ἵσως κατ' ἔναρ, κατ' ὀπτασίαν,
ἐνυπνιάσθη κόσμου θοσίαν,
ἐνυπνιάσθη κόσμον ραγιά.

Ἵσως τὸν ἔδρησαν καὶ πάλι θρηνοί,
παιάνες, θοῦρια, πλάσις πυρίνη,
κι' ἔτρεξε μέσα σ' τὴν πυρκαγιᾶ.

